

sérieux; belle et claire intelligence, съмъ забълбжилъ на френцуски въ дневника си, слѣдъ като се прибрахъ вечеръта въ хотела. Мжжъ сериозенъ, прѣкрасенъ и ясенъ умъ. Той бѣше въ течение дору и на най-малкитѣ подробности по дневнитѣ въпроси. Той знаеше, какъ сме били приети въ Петербургъ, какво ни бѣ казалъ царьтъ, какво Горчаковъ и какво Гирсъ. Той бѣ съ твърдостъ убѣденъ въ необходимостъта на войната. Това го изискували сега, казваше, не само честъта на Русия, но и интереситѣ, па още и историята на тазъ държава. Пита ни и той за впечатленията, които бѣхме изнесли изъ пжтуванието си по западна Европа, най-вече въ Англия, и видѣхме, че имахме прѣдъ себе си мжжъ, който бѣше всестранно запознатъ не само съ текущитѣ съврѣмenni въпроси, но още и съ цивилизацията и съ политическитѣ учреждения на западнитѣ народи, както и тѣхнитѣ нужди и стремения изобщо. Той изказа мнѣние, че изъ православния български народъ може да се образува една яка славянска държавица не безъ значение за развитието на събитията по-нататкъ въ юго-източна Европа. Думитѣ му бѣха умѣрени и като прѣтеглени, но за това тѣ придобиваха и особена тяжестъ. Между друго той ни съобщи, че сръбскитѣ държавникъ г. Мариновичъ, съ когото се бѣхме срѣщнали въ Петербургъ, както и забълбжихъ по-горѣ, се изсказалъ противъ окупирането на България отъ когото и да е. Въ таквъ случай, обаче, казваше Катковъ, какъ ще може да се въведе новъ редъ въ България, когато турцитѣ не само не прииматъ нищо, но и не могатъ направи нѣщо въ тоя смисълъ. Най-послѣ той ни искрено благодари за посѣщението, увѣри ни, че дѣлото, за което ратуваме, ще се увѣнчае въ концѣ концовъ съ успѣхъ и ни изпрати съ най-голѣмо насърчване.